(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

3

అత్త, బావలూ ఇల్లు కాళీ చేసి వెళ్ళిపోవడంతో... నాకు స్వేచ్ఛ లభించింది. నాన్నగారితో డైరెక్ట్ రిపోర్టుల బెడద తగ్గింది. ఇప్పుడు కావలసినంతసేపు ఆడుకోవచ్చు, పెద్దవాళ్ళ భాషలో చెప్పాలంటే అడ్డమైన అల్లరీ చెయ్యవచ్చు! అందులో భాగంగా శ్రీరామనవమి రోజుల్లో పులివేషాల వెంటబడి పోవడం ఒకటి!

పులి వేషాలు చాలా త్రిల్లింగ్, నలుపు పసుపు వెనక తోకలతో, పులి బుర్రలతో బాజాలు వేస్తున్న దరువుకి, లయబద్ధంగా అడుగులు వేస్తూ, పులివేషగాళ్ళు చూపే హావభావలకి ఒళ్ళు జలదరించేది. ఆ బాజాల వెనకపడి తిరుగుతోంటే సమయం తెలిసేదికాదు. నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చి, లాక్కెళ్ళి ప్రైవేటు మాష్టారి దగ్గర కూర్చోపెట్టేది అమ్మ.

'చదువుకోసం ప్రైవేటు మేష్టార్ని పెడితే, ఆ పులివేషాలంట పడిపోతావేంట్రా వాటిల్లో ఏముందని' అని విసుక్కునేది. రోజూ నన్ను వెతుక్కోలేక!

'వాళ్ళకి ఉన్నవి ప్రైవేటు మాష్టారిలో లేవు 'అన్నాను.

'ఏమిటి ప్రైవేటు మాష్టారులో లేవు' అంది ఆశ్చర్యంగా అమ్మ.

'పులిచారలు' అన్నా.

'అవి మేష్టారికెందుకుంటాయి'? అంది అమ్మ నవ్వుతూ. కాని ఆ విషయం మేష్టారితో చెప్పేసింది.

అలా అమ్మ చెప్పిన మరునాడు మేష్టారు 'ఏమ్రిరా నాకు పులిచారలు లేవా? నేనొచ్చే సరికి నువ్వు ఇంట్లో ఉండకపోతే నీకు చారలు తేలేటట్టు వీపు మీద కొడతాను. నిన్ననే బెత్తం కొన్నాను. ఇవాళ తీసుకురావడం మర్చిపోయాను.' అన్నారు.

పులివేషాలు గొప్పవా? వెంకటరత్నంగారి లెక్కలు గొప్పవా?

ఎందుకంటే ఇప్పుడు పిల్లలు చూద్దామన్నా ఆనాటి పులివేషాలూ లేవు ఆ మజా లేదు.

బెత్తం పేరు వినగానే నాకు భయం వేసింది కాని ఆ మేష్టారు నాకు ప్రైవేటు చెప్పినన్నాళ్ళూ బెత్తం తేలేదు, నన్ను కొట్టలేదు. ఆ అవసరం కూడా ఆయనకి వచ్చేది కాదు. ఆయన లెక్కలు చెప్పేవారు. ఆ లెక్కల ప్రపంచంలోకి ఆయన వెళ్ళిపోతే, ఆయనకీ నాకూ కూడా, పరిసరాలు సమయం తెలిసి వచ్చేవి కావు. అలాంటి వెంకటరత్నం మాష్టారికి పులిచారల మాట అటుంచి, మామూలు భేషజాలు కూడా లేవు నలుపు, తెలుపులో మాసిన గెడ్డం, దళసరి కళ్ళద్దాలూ, చిన్న జుట్టూ ఖద్దరు కల్లీలాల్చీ చిన్నగా మాసిన ఖద్దరు పంచె, చేతిలో పొడుం డబ్బా, మాష్టార్ని చూస్తుంటే, నాన్నగారు చదివిన పద్యంలా 'కొల్లాయుంచితి కోక చుట్టితిన్, మహాకూర్పాసనమున్' అన్న శ్రీనాధుడు జ్ఞాపకం వస్తాడు, ఆయనకీ ఈయనకీ తేడా ఏమిటంటే? దయలేదా కన్నడ రాజ్యలక్ష్మి నేను శ్రీనాధుడన్, అని ఆయనన్నాడు

ఈయన ప్రతీ లక్ష్మివారం బురుజు పేటలో గుడికి వెళ్ళి 'దయలేదా కనకమహాలక్ష్మి నేను వెంకటరత్నం పంతులున్ లెక్కలున్, చెప్పుదున్' అని అనునేమో!

ఆయన నా బుర్రలో లెక్కలకి వేసిన పునాది ఎంత దిట్టమైనదంటే నేను లెక్కలని నమ్మి వాటితో నా జీవితానికి, మెరుగులు పెడదామనుకున్న నాడు, వెంకటరత్నంగారు వేసిననాటిన వేరు ఎంత దిట్టమైనదో అర్థం అయింది.

ప్రస్తుతానికి లెక్కలు పేకాటలో వోకులు లెక్కపెట్టడానికి పనికి వచ్చాయి. నాకు పనెండేళ్ళకే పేకాట నేర్పింది మా బావ. దానికి నీరు పోసినవాడు శ్రీను. శ్రీను ఇంజనీరింగ్ చదువుతున్నాడు. శ్రీను తమ్ముడు క్రిష్ణ నాకు ఫ్రెండ్ కాన్వెంట్‌లో టెన్త్ చదువుతున్నాడు. వాళ్ళు మేము ఫేమిలీ ఫ్రెండ్స్, పేకాటకి శ్రీను ఫ్రెండ్స్ రాకపోతే, నన్ను కృష్ణని కూర్చోపెట్టి పేకాట ఆడించేవాడు. అలా ఆడించినప్పుడు, పేకాటలో నా చలాకీతనం, వోకులు లెక్కపెట్టడంలో వేగం, కింద ముక్కల్ని బట్టి, ముక్కల్ని డిస్‌కార్డ్ చేసే నేర్పు శ్రీనుని ఆకట్టుకున్నాయి. శ్రీనుకి బదులు నేను ఆడిగెలిచిన నాడూ, నన్ను లేపేసేటప్పుడు శ్రీను నాకు రూపాయి, ఇచ్చేవాడు. దాంతో నేను కృష్ణ ఇంగ్లీషు సినీమాలు చూసేవాళ్ళం.

హెర్క్యులిస్, హెర్క్యులిస్ అన్‌చైన్డ్, గలివర్ ట్రావెల్స్, గోలియత్ అండ్ బార్బేరియన్స్ శాంసన్ అండ్ డెలైలా,' ఇంగ్లీషు సినిమాలు ప్రత్యేకంగా లీలామహల్‌లో విడుదలయ్యేవి. సినిమా మూడున్నరకి మొదలయ్యేది. ముందుగా కృష్ణ వెళ్ళి ముప్ఫై అయిదుపైసల టికట్లు రెండు తీసి ఉంచేవాడు. నేను మూడు గంటలవరకూ నాన్నగారిచ్చిన పాఠాలు రాసి, ఆయన నిద్ర లేవగానే ఆయనకి చూపించి, ఆడుకోడానికి పర్మిషను సంపాదించి, ఆటపేరుతో బయటపడి పరిగెట్టుకుంటూ లీలామహల్ చేరి సినిమాహాల్లో దూరి సినిమాలో స్టీవరీస్ కండలు, హీరోయిన్ హీరాయిక్ డీడ్స్ చూస్తుంటే, త్రిల్లింగ్‌గా ఉండేది.

ప్రతి ఆదివారం ఇంగ్లీషు సినిమా చూడాలంటే కృష్ణకి ఆ సమస్య ఉండేది కాదు. వాడికి ఇంట్లో స్వేచ్ఛ ఉండేది. డబ్బులు అందుబాటులో ఉండేవి.

అదే నా విషయంలో పూర్తిగా విరుద్ధం నాన్నగారు సినిమాలకి వెళ్ళేవారు కాదు. ఎవర్నీ పంపేవారు కాదు. అలాంటప్పుడు డబ్బులు చేజిక్కడం, అన్నది గగనకుసుమమే!

అలాంటి పరిస్థితిలో డబ్బులు కోసం అనేక ట్రిక్కులు చెయాల్సివచ్చేది. అలాంటి ట్రిక్కుల్లో ఒకటి నాన్నగారు తెప్పించే పేపర్ల దొంతర కిందనుండి పాత పేపర్లు కొన్ని తీసి అమ్మేసి ఆ డబ్బులతో ఇంగ్లీషు సినిమాలు చూసెయ్యడం.

ఈ రకంగా సినిమాలు చూస్తూ, కాస్త చదువుకుంటూ, కాస్త ఆడుకుంటూ తొమ్మిదో తరగతికి వచ్చాను. ఆ రోజుల్లోనే సివియర్ ఆస్తమా అటాక్ వచ్చింది, నాన్నగారికి.

✡ ✡ ✡

నాన్నగారికి వచ్చిన ఆస్తమా అటాక్ తగ్గలేదు, పరిస్థితి బావులేదని అర్థం అవుతోంది. రెండేళ్ళ క్రితం దెబ్బలాడి వెళ్ళిపోయిన అత్త, బావలూ మళ్ళీ వచ్చారు. అమ్మ ఎప్పుడూ నాన్నగారి పక్కనే ఉంటోంది. నాన్నగారికి ఆయాసం ఎక్కువవుతోందేగాని, తగ్గుతున్న సూచనలు కనబడటంలేదు.

ఆ రోజు రాత్రి క్రిందని మామ్మగదిలో నేను చదువుకుంటుండగా, అమ్మ కిందకి వచ్చి 'నాన్నగారు పిలుస్తున్నారు.' అంటూ నన్ను మేడమీదకి తీసుకెళ్ళింది. మేడమీద నాన్నగారి గదిలో నాన్నగారు దిళ్ళకి ఆనుకుని కూర్చున్నారు. ఆయన ఊపిరి భారంగా తీసుకుంటున్నారు. ఆయన గుండెలు ఆయాసంతో ఎగిరెగిరి పడుతున్నాయి. నాన్నగారికి తలపక్కగా మామ్మ కూర్చుని, ఆయన గుండెల్ని చేత్తో రాస్తోంది. నేను మేడమీదకి వెళ్ళడంతోనే నాన్నగారు నన్ను చూసి 'దగ్గరకు రా' అన్నట్టు సైగ చేసారు. నేను వెళ్ళా, మంచం మీద

కూర్చో అన్నారు. నేనుమంచం మీద కూర్చున్నాను. భాగవతంలో భీష్మస్థుతి చదవరా అన్నారు. నాన్నగారు నా చేత భాగవంతంలోవి చాలా పద్యాలు కంఠస్థం చేయించారు.

నే గొంతెత్తి భావయుక్తంగా 'కుప్పించి ఎగిసిన కుండలమ్ముల కాంతి గగన భాగంబెల్ల గప్పిగొనగ.. ఉరికిన నోర్వక ఉదరమ్ములోనున్న జగతి వ్రేగునకదల' అంటూ భీష్మస్థుతి చదివాను. దాని తర్వాత నాన్నగారు కోరినట్లుగా 'అంబనవాంబుజోజ్వలకరాంబుజ.....' అంటూ సరస్వతీ ప్రార్ధన చేసా, ఆయన నేను పద్యం చదువుతున్నంతసేపూ కళ్ళుమూసుకుని దిండుకానుకునే ఉన్నారు. నేను పాడడం దేవుడిపటం చూస్తూ 'నేనేం పాపం చేసానని ఇంత బాధపెడుతున్నావు, తీసుకుపోదల్చుకుంటే తీసుకుపో, ఈ బాధ భరించలేకుండా ఉన్నాను.' అన్నారు.

మామ్మ గాద్గదంగా 'బాబూ అలా అనకోడదురా' అంది ఆ తర్వాత ఆమె గొంతునుండి మాటరాలేదు. 'ఏం చెయ్యనే అమ్మా నాలుగురోజుల్నుంచి ఇలా కూర్చోలేక పడుకుంటే ఊపిరాడక చాల బాధగా ఉందే మందులకి తగ్గేదయితే, ఎప్పుడో తగ్గిపోయేది. వాడి దయలేదే అమ్మా' అన్నారు దేవుడిపటం చూస్తూ. కాళ్ళ దగ్గర నిలబడ్డ అమ్మ కూడా నిశ్శబ్దంగా ఏడుపోస్తోంది. రెండు నిముషాలు నిశ్శబ్దం తర్వాత, అమ్మవేపు చూసి గోడనున్న దేవుడిపటం తెమ్మన్నారు. అమ్మ వెళ్ళి దేవుడిపటం తీసుకొచ్చింది. తన ఎదురుగా పెట్టమన్నారు. అమ్మ దేవుడిపటాన్ని, ఆయన ఎదురుగా పెట్టింది.

'ఆ పటం మీద చెయ్యివేసి ప్రమాణం చెయ్యి అన్నారు. అమ్మ గొంతుక పూడుకుపోయింది. ఏడుపు వచ్చేసింది. 'ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకండీ' అంది.

నాన్నగారు ఆయాసపడుతూనే 'చెప్పినట్టుచెయ్యి,' అని విసుక్కున్నారు.

అమ్మ దేవుడిపటం మీద చెయ్యివేసింది.

'మా అమ్మకి అంటే అత్తగారికి లోపం చెయ్యను' అని ప్రమాణం చెయ్యి అన్నారు. తన గైర్ హాజరిలో తల్లిని సరిగా చూడదేమో, తల్లికి సరిగా జరుగుబాటవదేమో అన్న తపన!

అమ్మ నాన్నగారు చెప్పినట్టు ప్రమాణం చేసింది. నాకు అన్యాయం చేయడమేమిటో అర్ధం కాలేదు. తర్వాత అర్ధం అయింది. అమ్మకి నన్ను దత్తత తీసుకోడం ఇష్టం లేదు. నాన్నగారికి తన తరపువాళ్ళనిగానీ, అమ్మ తరపువాళ్ళని గానీ దత్తత తీసుకోడం ఇష్టంలేదు. అందుకే అమ్మచేత అలా ప్రమాణం చేయించారు. ప్రమాణాలు అయాక నన్ను దగ్గరగా తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నారు 'వెళ్ళిపడుకో' అన్నారు.

నేను మంచం దిగి, కిందకి వచ్చి, మామ్మ మంచం పక్కనే ఉన్న మంచం మీద పడుకున్నాను. మంచి నిద్రపట్టేసింది.

అర్ధరాత్రి ఘొల్లున ఏడుపులకి తెలివి వచ్చింది, మేడమీద అమ్మ పెద్ద స్వరంతో ఏడుస్తోంది. మామ్మ ఏడుపు మరీ దారుణంగా ఉంది. 'బాబూ బాబూ' అని పిలుస్తూ ఒకటే ఏడుపు నాకు మెల్లిగా అర్ధమవసాగింది. నాన్నగారు చనిపోయారని.

బావ కిందకి వచ్చి, నన్ను లేపి మేడమీదకి తీసుకెళ్ళాడు., నేను గదిలో అడుగుపెట్టగానే మళ్ళీ ఏడుపులు పెద్దగా పెరిగాయి.

మామ్మ నన్ను దగ్గరగా తీసుకుని 'బాబూ చిన్నా వచ్చాడు పలకరించరా' అంటూ ఏడవడం మొదలు పెట్టింది.

ఆ గదిలో మంచానికి పక్కగా చాపమీద నాన్నగారిని, పడుకోబెట్టారు నాన్నగారిలో ముందు రాత్రి చూపిన ఆయాసం లేదు గుండెలు ఎగిరిపడటంలేదు. కళ్ళుమూసుకుని ఉన్నాయి. నోరు కొంచెంగా తెరుచుకుని ఉంది. నాన్నగారి చాపచుట్టూ అమ్మ, అత్త పెద్దబావ, మామ్మ కూర్చుని ఉన్నారు. వాళ్ళకి దూరంగా తలుపు దగ్గర చిన్నబావ నిలబడ్డాడు.

అమ్మ నన్ను దగ్గరగా తీసుకు ఏదేదో అంటూ ఏడుస్తోంది. ఆ క్షణంలో నాన్నగారు పోయారని ఏడ్చానా? లేక అందరూ ఏడుస్తున్నారని ఏడ్చానా? నేనూ ఏడ్చాను!

ఈ రీతి కొద్ది కాలం.... క్షణాల ఇంద్రజాలం

మైట్రూ కంఫెషన్ ఏమిటంటే, బాల్యంలో ఏ హిడన్ ఇన్స్టింక్ట్ కాంప్లెక్స్‌లు డ్రైవ్ చేసాయో తెలీదు కానీ ఈ కాలంలో జీవితం నేచురల్ స్టేట్ ఆఫ్ లివింగ్‌లో ఉంటుంది. ఇక్కడ కమ్యూషన్స్ రూపందాల్చుతాయి. మాస్క్ తగిలించుకుంటాం, కానీ బాల్యానికి యవ్వనానికి మధ్య కన్ఫ్యూజన్ ఏడ్చినా, ఇన్స్టింక్ట్ స్కిల్స్ అనేవి బైటకి వస్తాయి. అలాంటి స్కిల్స్‌లో ఒకటి పేకాట.

✡ ✡ ✡

నాన్నగారు పోవడంతో అమ్మ నాడించే శక్తి పెరిగింది. చదువు మీద ఆసక్తి తగ్గి, పేకాట మీద అనురక్తి పెరిగింది. పేకాట మీద ఆసక్తి పెరగడానికి కారణం స్నేహబృందం కూడా కావచ్చు. యాభై రెండు ముక్కలూ ఎన్నిసార్లుచూసినా మళ్ళీ మళ్ళీ చూడాలనిపించేవి.

స్నేహితుల కలిసి చదువుకుంటానన్న నెపంతో పుస్తకాలు పట్టుకుపోయి, రాత్రంతా పేకాట ఆడిన సందర్భాలు అనేకం ఉన్నాయి.

ఒకరోజు చదువుకుంటానని స్నేహితుని ఇంటికిపోయి, తెల్లవార్లూ పేకాట ఆడాను. కాని తెల్లవారాక ఆ రోజు పరీక్ష అని జ్ఞాపకం వచ్చింది. అందరం తేరుకుని పేకాట ఆపేసి టెక్ట్ బుక్స్ పట్టుకునిఆ రోజు పరీక్షలో వచ్చేవి గెస్ చేస్తూచిన్న చిన్న స్లిప్పులు తయారు చేసారు. పరీక్షలు రాయడం, పాసవడం ఇంత తేలికా! అనిపించి.. నేను కూడా ఉత్సాహంగా పరీక్షలో వచ్చేవి గెస్ చేస్తూ స్లిప్పులు తయారు చేసా, స్లిప్పులైతే తయారు చేసాను, కాని వాటిని ఉపయోగించే అనుభవంలేకపోడంతో పిల్లికళ్ళుమూసుకు పాలు తాగినట్టుగా అయింది, నా బెదురుచూపులు, సందేహాత్మకమైన ప్రవర్తన, టీచరుని ఆకర్షించింది. అతను స్లిప్‌ని పట్టేసుకున్నాడు.

నేనెంతో జాగ్రత్తగా, ఎవరికీ తెలియకుండా రాస్తున స్లిప్పుని టీచరు ఎలా పట్టేసుకున్నాడా? అని ఆశ్చర్యపోయా, దొరికిపోయానన్న అవమానంతో బికమొహం వేసుకు నిలబడ్డ నన్ను చూసి టీచరు 'వోహో తమరి తెలివి తేటలు ఇందుకు ఉపయోగిస్తున్నారన్నమాట' అంటూ, నా ఆన్సర్ బుక్ మీద ఎర్రింకుతో ఏదో రాసేసారు. టీచరు తిడుతున్నంతసేపూ, వెక్కిరిస్తున్నంతసేపూ, అవమానం ఫీలవుతూ నిలబడ్డానేగాని, ఆయన్ని బతిమాలలేదు. అణుకువని నటించలేకపోయాను..

తోటి విద్యార్థుల మధ్య తిట్లు తింటుంటే వళ్ళంతా చెమట్లుతో నిశ్శహాయంగా అందరి మధ్యా నిలబడ్డాను. నాకు చేతకాని పనిచేసి, దొరికిపోయా. ఆ రోజు నేను తప్ప ఇంకెవరూ దొరకలేదు. మిగతావాళ్ళు సక్సెస్‌ఫుల్‌గా స్లిప్పులు చూసి పరీక్షలు రాసారు. నా దౌర్భాగ్యం కొద్దీ నేనే దొరికిపోయాను. క్లాసులో అందరూ నన్నే చూసి, నవ్వుతున్నట్టు ఫీలయాను. ఆ అవమానం మర్చిపోవడానికి నాకు చాలా రోజులు పట్టింది.

కానీ ఆ రోజు నేను తీసుకున్న నిర్ణయం చాలా మంచిది. పరీక్ష ఏమైపోనీ పరీక్షల్లో స్లిప్పులు కొట్టడంగానీ మరేవిధంగా దొంగపనికి పూనుకోడం గానీ చేయకూడదు. అని మనసులో తీవ్రంగా నిర్ణయించుకున్నాను. కాని నేను తీసుకున నిర్ణయం తప్పు. ఆ నిర్ణయం పరీక్షల్లో చీటింగ్‌కి సంబంధించింది మాత్రమే!

కానీ ఆరోజే నా స్వభావ విరుద్ధమైన ఏ పనీ చేయకూడదని నిర్ణయం తీసుకుని ఉండి ఉంటే ఎంతో గొప్పగా ఉండేది. జీవితంలో చాలా అవమానాలని తప్పించుకుని ఉండేవాడిని.

✡ ✡ ✡

ఒడిదుడుకులతో సాగుతున్న చదువు పదోతరగతిలోకి వచ్చింది. పదోతరగతిలో నేనో విచిత్రమైన పరిస్థితిలో ఇరుకున్నాను. పరీక్ష ఫీజు కట్టాలని చెప్పి అమ్మ దగ్గర ఎనభైరూపాయలు తీసుకున్నాను. ఆ సాయంత్రం కృష్ణ కలిసాడు, ఆ రోజే వాడికి వాళ్ళ నాన్నగారు పాకెట్ ఎక్స్‌పెన్సెస్‌కి మనియార్డరు పపారు.

'ఏరా డబులున్నాయి స్టార్‌నైట్ క్లబ్‌కి వెళదామా? అని అడిగాడు.

'అక్కడ మనల్ని పేకాట ఆడనివ్వరేమో' అన్నా... 'శ్రీను మెంబరు కదా, శ్రీను ఎలాగూ లేడు, నేను వెళుతున్నాను వస్తా. ఆడనివ్వక పోతేకేరమ్స్ ఆడుకుని వచ్చేద్దాము' అన్నాడు.

నాకు కొత్త అనుభవం మీద ఆసక్తి కలిగింది. ఆ రోజు పరీక్షకి కట్టవలసిన ఫీజు వాయిదా వేసాను. పేకాట ఆడితే సాధారణంగా నాది ప్రోఫిట్ హేండ్, ఇప్పుడూ ఎక్కువ స్టేక్ ఆడితే ఎక్కువ గెలిచే అవకాశం ఉంది. ఒకవేళ పోవడం మొదలుపెడితే ఇరవై రూపాయలు పోగానే లేచి వచ్చేయవచ్చు. పరీక్ష ఫీజు అరవైరూపాయలేగా అన్న ఆలోచనతో రాత్రి ఎనిమిది గంటకి భోజనం చేసి, చదువుకోడానికి వెళుతున్నానని, చెప్పి పుస్తకాలు తీసుకుని, కృష్ణ రూముకి వెళ్ళి, రూములో పుస్తకాలు పడేసి ఇద్దరం స్టార్ నైట్ క్లబ్‌కి వెళ్ళాం.

రాత్రి తొమిది అయిందేమో క్లబ్ చాలా బిజీగా ఉంది. లోపల ఓ గదిలో పేకాట జరుగుతోంది. అందులో ముగ్గురు నాకు తెలుసు. శ్రీను స్నేహితులు పేకాట టేబులు దగ్గర ఆరుగురు పేకాట ఆడుతున్నారు. అంటే మా ఇద్దరికీ ఆడే అవకాశం లేదు. క్లబ్ మెయిన్ హౌసీ ఆడుతున్నారు, చాలామంది.

మేమిద్దరం వాళ్ళల్లో కూర్చుని రెండు హౌసీలు ఆడాం. రాత్రిపదయింది. హౌసీ బోరుకొట్టింది, పేకాట చూడడంలో ఉన్న మజా హౌసీ ఆడడంలో లేదనిపించింది. హౌసీ ఆడడం ఆపేసి మెల్లగా పేకాట రూములో చేరి పేకాట చూడడం మొదలుపెట్టా.. పేకాట చూస్తూ ఓ గంట గడిపాను. రాత్రి పదకొండు గంటలకి, పేకాట ఆడుతున్న ఇద్దరు లేచి వెళ్ళిపోయారు. మిగిలిన వాళ్ళకి పేకాట మీద కుతి తీరలేదు.

'ఏరా ఆడతావా?' అని నన్ను అడిగారు.

'ఊ' అంటూ లేచి వెళ్ళి కృష్ణని పిలుచుకువచ్చా. ఇద్దరం డబ్బులు ఇచ్చి కాయన్స్ తీసుకున్నాం. పేకాటలో మునిగిపోయాం.

కాయన్స్ తో మొదటిసారి ఆడడం వల్ల డబ్బులు డైరెక్ట్‌గా ఇవ్వవలసి లేకపోవడం వల్ల, ఈ రౌండులో హేండు రైజ్ అవుతుంది అనే ఆశవల్ల, నాకు తెలియకుండానే కాయన్స్ అన్నీ పోగొట్టుకున్నాను. కృష్ణపరిస్థితి కూడా అలాగే ఉంది. తెల్ల వారుఝామున నాలుగు గంటలకి మొత్తం కాయన్స్ పోగొట్టుకుని ఇంటికి చేరి పక్కమీద పడుకున్నాక పరీక్ష ఫీజు కట్టడానికి ఇంకా అయిదురోజులే ఉందని, జ్ఞాపకం వచ్చింది.

డబ్బు ఎలా వస్తుంది? ఫీజు కట్టగలనా? లేదా? టెన్త్ క్లాసు పబ్లిక్ పరీక్ష! నేను ఫీజు కట్టకపోతే హెడ్ మాస్టారు ఇంటికి కబురు చేస్తారు. ఇంట్లో బావకి తెలిస్తే, బావ వెళ్ళి నిజం తెలుసుకుంటాడు. నాన్నగారు పోయాక మళ్ళీ అత్తా బావలూ ఇంటిలో కింద వాటాలోకి అద్దెకి వచ్చారు. బావకి నిజం తెలిస్తే నా విషయంలో నిర్ధయగా ఉంటాడు.

పరీక్ష ఫీజు కట్టకపోతే చదువు ఆగిపోతుందా? ఏదేనా అమ్మేస్తే ఎవరికీ తెలియకుండా, ఏది అమ్మగలం? ఇంట్లో తెలిస్తే మరింత గొడవ అవుతుంది. ఏం చెయ్యాలి? అన్న ఆలోచనతో నిద్రపట్టలేదు. ఒళ్ళంతా జ్వరం వచ్చినట్టుగా ఉంది. కళ్ళు పొడారిపోయాయి.

డబ్బు ఎవర్ని అడగాలి అన్న ఆలోచన తెగడం లేదు. కృష్ణని అడిగితే వాడు ఇవ్వడూ! వాడి దగ్గర ఉన్నా ఇవ్వడు మరి ఎవర్ని అడగాలి? ఆ సమయంలోనే రాజగోపాల్ జ్ఞాపకం వచ్చాడు. వాడు నాకన్నా నాలుగేళ్ళు పెద్ద, వాళ్ళనాన్నగారికీ, మా నాన్నగారికీ స్నేహం అందుకే మా ఇద్దరికీ స్నేహం కలిసింది. నాకున్న పుస్తకాల పిచ్చి వాడికీ ఉంది. ఇద్దరం నవలలు అద్దెకి తెచ్చుకుని చదివేవాళ్ళం. పగలు వాడు కాలేజీలో నవల్ని చదివి, సాయంకాలం నాకు ఇచ్చేవాడు, నేను రాత్రి నవల్ని పూర్తిచేసి, మర్నాడు మరో నవల తెచ్చేవాడిని ఇద్దరం కలిసి అద్దె భరించేవాళ్ళం, వాడి దగ్గరకి వెళ్ళి విషయం చెపితే, ఏమైనా ప్రయోజనం ఉండవచ్చు అన్న ఆలోచన రావడంతో, మనసు కుదుట పడింది. కన్నుమూతపడింది.

✡ ✡ ✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..
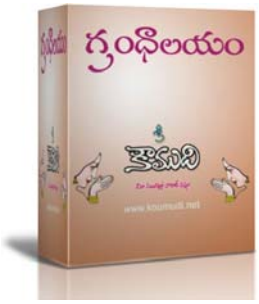
Click here to go to KOUMUDI Library